

lagt, tilstrækkeligt vise, at Regeringen aldeles ikke tænker paa paa ny at rejse Strid om Militærlovene. Det vilde baade være unyttigt og uforsvarligt i den politiske Situation, vi i Øjeblikket befinder os i. Men den Tendens var der ganske sikkert deri at udtrykke, hvilken tung Byrde Militærudgifterne i dette Øjeblik var for vor Statshusholdning, og hvorledes denne Byrde laa som en Blok i Vejen for andre Udgifter, fordi den var saa urørlig; man kunde ikke, som ellers, slaa af, udskyde, forhale, for alt var bestemt. For at vise, at Militærudgifterne i Øjeblikket er saa tyngende, saa besværlige for Finansstyrelsen, vil jeg tillade mig at nævne nogle ganske faa Tal — jeg skal ellers ikke trætte det høje Ting med Tal. Naar jeg inddeler de 15 Aar fra 1900 til 1915 — idet jeg dels regner med Statsregnskaberne, dels for de sidste to Aars Vedkommende med den for Øjeblikket gældende Finanslov og Finanslovsforslaget for 1914—15 — i 3 Perioder, saa finder jeg, at Statens Indtægt i det første Femaar, 1900—05, var 371,4 Mill. Kr., og i den Tid var Militærudgifterne 95,5 Mill. Kr.; i det næste Femaar, 1905—10, var Statens Indtægt 448,4 Mill. Kr. og Militærudgifterne 102 Mill. Kr., men i det sidste Femaar, 1910—15 — det er vel muligt, at Statens Indtægt i denne Tid vil stige noget i Forhold til det, jeg her nævner, men saa vil ogsaa ved Tillægsbevilling o. s. v. Militærudgifterne være stigende, saa det gaar op i op; jeg tilføjer, at jeg ikke paa noget Punkt har regnet Versurposter med —, vil Statens Indtægt være 529 Mill. Kr., og deraf tager Militærudgifterne de 145,3 Millioner. Dette vil sige, at fra det første Femaar til det næste gaar Statens Indtægt op med 77 Mill. Kr., og Stigningen i Militærudgifterne er ikke mere end $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men fra det andet Femaar til det tredje stiger Statens Indtægt med 80,6 Mill. Kr. og Militærudgifterne med 43,3 Mill. Kr., saa at de tager mere end Halvdelen af Indtægtsforøgelsen i dette Tidsrum. Dette siger jeg kun til det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer for at vise, hvad Militærudgifterne i dette Øjeblik betyder for den danske Stats Finanser, og at det ikke er let at komme ud over dem. Naar det ærede Medlem som vistnok ogsaa andre ærede Medlemmer har udtalt, at det var nemt nok for det nuværende Ministerium at administrere med den ved de Skattelove, overfor hvilke Regeringspartiet havde været i Opposition, frembragte Indtægt, vil jeg dertil svare: Ja, men sam-

men med Skattelovene hører de militære Love, og hvis vi er nødte til at administrere efter de nu en Gang vedtagne militære Love, maa vi bruge de bevilgede Skatter dertil. Til syvende og sidst er vor Stilling derfor ikke saa misundelsesværdig, den nemlig med Love, som vi er Modstandere af, at gennemføre Love, som vi ogsaa er Modstandere af. Det ærede Medlem, som nu under os det saa vel, behøver derfor ikke i nogen Henseende at være jaloux paa os, Stillingen er i Øjeblikket ikke saa fortrinlig, som det ærede Medlem syntes at mene. Ser jeg paa den nuværende finansielle Stilling, kan jeg meget vel forstaa, at det ærede Medlem udtalte, at man skulde være forsigtig og varsom — det samme har jeg for Resten ogsaa sagt, fordi jeg mener, at Byrderne er saa store, at Indtægterne ikke er mere end tilstrækkelige.

Naar det ærede Medlem (N. Neergaard) dernæst paamindede mig om, at det var rigtigt nu at styrke Kassebeholdningen, er jeg ganske enig med ham heri, og det er ogsaa min Agt at virke hen til dette; men det er jo ikke saa nemt, naar Udgiftsbevillingerne er saa givne og saa store. Hvis jeg for Resten tør minde det ærede Medlem derom, saa vil f. Eks. en saadan Lov som den, der er vedtaget i 1912 om Kassebeholdningen og Reservefonden, jo egentlig ikke styrke Kassebeholdningen — medens den vel styrker Reservefonden —, idet man nemlig afgiver fra Kassebeholdningen til Reservefonden en Sum, som er ganske uafhængig af Udgifterne og kun afhængig af det ene Finansaars Indtægters Forhold til Indtægterne i det andet Finansaar. Jeg haaber imidlertid at skulle overgive det ærede Medlem, naar Øjeblikket dertil kommer, Kassen i en god Stand, ligesom han har overgivet den til mig. Vi plejer jo at skiftes. Jeg skal paa ingen Maade sige noget om det Tidspunkt, paa hvilket dette kan ske, for naar der næres saa stor en Kærlighed til Regeringen, vil jeg ikke krænke nogens Følelse ved at tale om det Øjeblik, da den atter skal forlade de Pladser, som den nu indtager, men en Gang kommer dog det Øjeblik, da det hellige Ilion maa falde, og da haaber jeg, at det ærede Medlem skal modtage Kassebeholdningen i forsvarlig Stand. For Tiden er Kassebeholdningen ingenlunde ringe. Naar jeg sammenligner Stillingen i Fjor med Stillingen i Aar, hvad der jo er naturligt, er der i denne Maaned efter den sidste Opgørelse, jeg har faaet, 33,9 Mill. Kr. i